

LE ENO JE POTREBNO

SMEH

Smejati se, nasmeh komu podariti – nič ne stane, a prebudi novo razpoloženje v bližnjem. Ko se je nebo v sveti noči zasmejalo zemlji, je pastirje navdalo z veseljem, saj so slišali, da je rojen Jezus Kristus, ki je Bog in Odrešenik. Začelo se je novo upanje. Ob Jezusovem krstu v reki Jordan se je zopet odprlo nebo in zaslišal se je glas: »To je moj ljubljeni Sin, njega sem vesel.«

Ali ni Bog vesel vsakega od nas? Ustvaril nas je, da nam zastonj deli življenje, da bi bili deležni njegovega življenja – večne sreče. Ali ni to razlog za veselje in smeh, ki na zunaj odraža notranje razpoloženje?!

Ko sem odkril, da Bog ljubi vsakega človeka, se mi je odprlo novo obzorje: da vidim v vsakem človeku Božjo podobo. Zakaj se torej ne bi veselil in smejal ob rojstvu novorojenčka in tudi, da živim jaz. Prav danes sem slišal, da je par iz pete zakonske skupine dobil po treh fantih deklico. Kako, da se ne bi veselil skupaj s starši in bratci!

Smeh je lahko zelo zdravilen. Ko sem zjutraj pred ogledalom, ko še nisem niti povsem prebujen, ko sem poln skrbi, ko vstopam v nov dan – zakaj se ne bi nasmehnil sam sebi, ko se pogledam v ogledalu v hvaležnosti, da me Bog ljubi in da mi daje nov dan, v katerem lahko koga razveselim in mu ga olepšam. Smeh pa je lahko tudi žaljiv, kadar se komu posmehujem in mu želim slabo. Takrat rečem, da sem škodoželjen.

Vsak dan imam možnost, da se nasmehnem, v zavesti, da je pred menoj človek, ki ga lahko obogatim, lahko pa ugasnem še tisto upanje, ki ga človek nosi v sebi. Veselje je sad sv. Duha, zato pogosto prosimo za ta dar, da bo sv. Duh vžigal v nas ogenj ljubezni in da bi po nas razsvetljeval in ogreval svet.

Nazadnje smeh povzroča tudi zdrav humor. Kdor se ne zna pošaliti tudi iz sebe, se ne zna prav

veseliti in smejati. V življenju se namreč vedno dogaja tudi kaj takšnega, za kar se ni vredno žalostiti.

Tudi velikonočni klic: »Kristus je vstal!« prebuja v našem srcu veselje in kliče nasmeh na naš obraz, kar pomeni, da je smrt premagana in da ni razloga za žalost. »Veselimo in radujmo se. Aleluja!«

MAJ

Molim te ponižno, skriti Bog nebes,
ki v podobi kruha tajno bivaš res.

Pomislite na človeško izkušnjo poslavljanja dveh oseb, ki se imata radi. Želeli bi ostati skupaj za vedno, vendar ju dolžnost – katerakoli – sili, da se ločita. Prizadevata si, da bi se ne ločili, a sta nemočni. Človeška ljubezen, pa čeprav še tako velika, je omejena in se zateče k simbolu: poslavljaajoči si izmenjajo darila, morda le fotografijo, s tako gorečim posvetilom, da je čudno, da papir ne zagori. Ne zmoreta česa drugega, ker njuna moč ni enakovredna njunim željam.

Česar mi ne moremo, more Gospod Jezus Kristus, popoln Bog in popoln človek, ki nam ne izroča simbola, temveč dejstvo: ON SAM OSTAJA. Šel bo k Očetu, a ostane pri ljudeh. Ne pusti nam zgolj darila, s katerim bi se ga spominjali, fotografijo, ki kmalu zbledi in je brez vrednosti za one, ki niso bili nosilci tega ljubega dogodka.

Pod podobo kruha in vina je On resnično navzoč: s svojim telesom, krvjo, dušo in božanskostjo.

S hvaležnim srcem Mu večkrat takole recimo: »Reši me vsake lahkomiselnosti srca in vsake mlačnosti do bližnjega!«

MARIJIN MAJNIK

Že slavčki žvrgolijo,
se maj vesel budi;
naj srca podarijo,
kar lepi maj rodi.

Glej, rožic ti delimo
in vneti te slavimo:
Marija, Marija,
o Marija ...

MARIJA gre služiti

Ko je angel povedal Mariji, da je tudi njena sorodnica Elizabeta spočela in pričakuje sina, je takoj začutila v sebi, da ji mora hiteti na pomoč. Šla ji je služiti. V sebi je nosila Jezusa in ta jo je klical k služenju, podarjanju, k ljubezni. Želela je služiti, saj je v sebi nosila Njega, ki je prišel služiti človeku in se mu podarjat. Vsa se je dala Bogu na razpolago in ga ponesla tja, kamor sam ni prišel.

Naj nas Marija, evharistična žena, usmerja na pot služenja, na pot evharističnega darovanja!

PRAZNIK GOSPODOVEGA VNEBOHODA

nam govori, da nas Kristus pričakuje v nebesih. Gospod hoče, da bi bili srečni tudi tu, vendar želi, da bi hrepeneli po dokončni sreči, s katero nas lahko samo On za večno napolni.

Šel je in nam poslal svetega Duha, ki vodi in posvečuje naše duše. Ko Tolažnik deluje v nas, potrjuje to, kar nam je oznanjal Kristus: da smo Božji otroci. Veselimo se odpuščanja grehov in upanja na prihodnje vstajenje! Toda – ali te resnice zares prodrejo v globine srca tako, da zmorejo biti temelj našega načina mišljenja in ravnanja? Priporočimo se Usmiljeni Ljubezni!

Pripravila Jožica Z.

SPET KLIČE NAS VENČANI MAJ

Ko zaslišim melodijo te pesmi, me spomin ponese za šestdeset in več let nazaj, v moja zgodnja otroška leta. Takrat, ko so se pričeli odpirati prvi brsti in listi drevja, grmov in cvetja, sta se gozd in travnik odela v omamno zeleno barvo. V nas, otrocih, sta se naselila nekakšen nemir in veselo pričakovanje: spet bomo lahko vsak večer obiskovali šmarnice.

Dan ali dva pred pričetkom šmarnic smo nabirali smrekove in bršljanove veje. Iz njih smo spletli nekaj metrov dolge vence in z njimi okrasili podružnično cerkvico sv. Luka.

Za oltar in podobo Marije smo nabrali spominčice in šmarnice ter španski bezeg in narcise z domačega vrta. Krasitev in čiščenje cerkve je bilo takrat za nas posebne vrste čast in kar tekmovali smo med seboj, kdo bo več pomagal, seveda pod budnim očesom starejših deklet.

Pri popoldanskem delu na njivi ali polju, ko smo pomagali staršem, smo vneto poslušali, kdaj se bo zaslišal zvon. Že ob prvem udarcu zvona smo vse spustili iz rok in hitro stekli domov, da smo se uredili in šli v cerkev. Za šmarnično branje je bilo že vnaprej določeno starejše dekletke. Z zanimanjem smo poslušali zgodbe in vneto odgovarjali pri litanijah. Sama vem, da sem se molitve *Pod tvoje varstvo* in *Pozdravljena, Kraljica* naučila prav pri šmarnicah.

Po koncu šmarnic nam je bilo dovoljeno, da smo se lahko še malo poigrali, lovili in se šli ristanc. Vendar samo do zvonjenja *ave Marije*; čim smo zaslišali zvon, smo takoj spet stekli vsak na svoj dom. Nič nam ni bilo težko zapustiti igre in svojih sovrstnikov. Vedeli smo, da je tak red in, če smo ubogali, smo se obiska in druženja v prihodnje spet lahko udeležili naslednji dan.

Danica

ŽIVETI DO KONCA

Nek znanstvenik je delal raziskavo na temo: *Kako bi se ljudje obnašali, če bi vedeli, da bi živeli samo še tri dni?*

Vprašanja so bila približno taka:

Bi si zvečer umili zobe in pospravili copate na svoje mesto?

Bi hodili v službo?

Bi ta čas preživeli v samoti?

Bi koga obvestil o tem?

Bi poravnali dolgove?

In tako naprej ...

Odgovori so bili različni, približno taki:

Čemu bi si še potem umival zobe in pospravljaj copate?

Ne bi več hodil delat, preživel bi ta dragoceni čas v družbi najbližjih.

Če bi umrl za tri dni, potem me ne skrbijo več dolgovi.

Počakal bi tri dni, mogoče pa se je le nekdo zmotil v diagnozi in bi živel dlje časa.

Vsak človek je odgovoril različno.

Ker je znanstvenik spraševal ljudi različne starosti, je vprašal tudi otroka.

Ta pa je odgovoril: »Živel bi do konca.«

Tako smo se mi v Domu Marije in Marte odločili živeti do konca. Smisel vidimo tudi v najmanjših podrobnostih človekovih potreb: umiti zobe,

pospraviti copate, dočakati novo jutro, veseliti se malenkosti, ki nam polepšajo dan. O tem priča tudi praznovanje rojstnega dne naše stanovalke Danijele Jerše, ki ga je praznovala pred kratkim: dopolnila je zavidajočih devetdeset let. Okoli nje se je zbralo lepo število njenih sostanovalcev. Torta je bila sladka in sočna. Zvoki harmonike so spodbudili nekatere, da so zaplesali. Vrstile so se pesmi naših neutrudnih pevcev. Zaiskrila se je tudi kakšna solza na licih, ki je s svojo plemenitostjo dajala pečat veselju. Poleg mame Dane je sedela hči Breda, ki je spodbujala prisotne, da so se imeli čim bolj lepo ob praznovanju rojstnega dne njene mame.

»No, gospa,« je rekel eden izmed stanovalcev, pa nam povejte kaj o svoji mami.

»Doma je iz Kočevja, rojena v Dolgi vasi pri Kočevju. Imela je dva brata.

Brat Mile je najmlajši in živi v Ljubljani. Poročila se je leta 1943. Rodilo se ji je pet otrok, trije sinovi in dve hčeri. Študij je končala na filozofski fakulteti. Bila je profesorica nemščine in francoščine. Poučevala je na Gimnaziji Kočevje. Nato je bila dolga leta – do upokojitve – ravnateljica osnovne šole v Kočevju.«

Po pogovoru s hčerko smo praznovanje nadaljevali s petjem.

Da nam ne bi kdo očital, da govorimo, kot bi rožice sadili, bomo omenili, da se v Domu Marije in Marte srečujemo tudi z različnimi nadlogami in težavami, katerih se lotimo z vsemi

razpoložljivimi sredstvi in dobro voljo. Tako smo dan in noč v službi in služenju.

Ni dvoma, da smo se imeli lepo. Za konec pa še misel negovalne skupine: vsakemu izmed naših stanovalcev želimo in privoščimo podobno praznovanje.

Kol'kor kapljic, tol'ko let ...

Pripravila Zagorka

MATERINSKI DAN

»Kaj bi pripravile našim prijateljicam, stanovalkam našega doma za materinski dan? Kako bi jih razveselile?« smo se spraševale voditeljice

skupin v Domu Marije in Marte v Logatcu. Rade pojejo, to že vemo, ker vsako srečanje začnemo ali končamo s petjem. Rade poslušajo, če kaj preberemo, in se pogovarjamo. Domislile smo se, da prosimo gospo Marijo Rupnik iz »Dua Mir«, če bi bili s prijateljico Ireno Lukan pripravljene izvesti koncert v našem Domu. Z navdušenjem sta sprejeli povabilo. »Duo Mir« je že nastopal na tradicionalnih krajevnih prireditvah in drugod po Sloveniji, v veselje predvsem starejših ljudi, ki radi poslušajo ljudske pesmi iz let svoje mladosti. Ponosne so tudi na svoje avtorske pesmi, posebej na lastno skladbo, posvečeno rojstnemu kraju Medvedjemu Brdu. Začela se je vesela popoldanska ura. V kapeli Doma so odzvanjali zvoki kitare in ubrani glasovi pevk in stanovalcev. Vsak, ki je želel, je lahko zapel skupaj s pevkama. Peli smo ljudske pesmi, Slomškove, črnske duhovne, veliko splošno znanih in nekaj avtorskih. Stanovalci so to dobro uro pozabili na svoje bolečine in tegobe in so v družbi prostovoljk in nekaterih sorodnikov navdušeno ploskali in na koncu tudi prigriznili pripravljene dobrote in nazdravili pevkam s prošnjo, naj jih še kdaj obiščeta. Še bi peli in se pogovarjali, a kaj, ko čas tako hitro mine in že je bila ura za večerjo. Pevki sta bili veseli, da sta popestrili popoldne in obljubili sta, da bosta še nastopali.

S hvaležnostjo smo se poslovili in se dobre volje razšli.

Voditeljica skupine

KDO ŠE NI GREŠIL S SVOJIM JEZIKOM

Današnja duhovna obnova je govorila o jezikih – hudobnih jezikih. Ali smo se kdaj vprašali, kolikokrat smo po nepotrebnem prav z jezikom prizadeli ljudi okoli sebe? Čeprav je bilo nepremišljeno, je vendarle izgovorjeno – storjeno. Lepo bi bilo, da bi se držali pregovora: »Kdor molči, tisočim odgovori.« Vsekakor pa je prav, da povemo svoje misli, kadar so dobronamerne in spodbudne pa tudi kritične, a vendarle morajo biti resnične. V Sirahovi knjigi je zapisan stavek, ki naj nam bo v premislek:

VELIKO JIH JE PADLO POD OSTRIM MEČEM,
VENDAR NE TOLIKO, KAKOR JIH JE PADLO ZARADI JEZIKA.

Delavka

»Približal se je trenutek, ki se ga veselimo – odpirajo se vrata novega doma za starejše: Dom Janeza Krstnika,« se je pred letom dni veselil g. Tone Kompare. Leto hitro mine in nekaj župljanov naše fаре se je 6. aprila udeležila praznovanja

1. obletnice otvoritve Doma Janeza Krstnika. Praznovanje se je pričelo s sv. mašo v domski kapeli in se nadaljevalo s kulturnim programom na vrtu. Popestrila sta ga. Nina Kompare in citrar Tomaž Plahutnik, domski pevski zbor (pohvalno), glasbeni nastop predstavnikov župnije Trnovo in pozdravni nagovori g. Toneta Kompareta, namestnice direktorja za področje ZN, ge. Milene Križaj in stanovalke Doma, ge. Nevenke Rijavec. Življenje v Domu je opisala s prispodobno ladje. Dovolila je, da objavimo njen pozdravni govor. Ob koncu pa je direktor, g. Tone Kompare, z zelo lepo gesto, ko je vsakemu posebej izročil rožo, pohvalil vse svoje sodelavce in sodelavke.

Ko sem razmišljala, kako bi vas nagovorila in vam opisala ta naš skupni Dom, mi je prihajala na misel ladja. Da, ladja!

Zatorej, spoštovani gostje, dragi sopotniki, draga posadka in spoštovani poveljnik!

Zakaj ladja? Ko so pred leti delavci kopali in kopali, so tu pod nami prišli do vode. In na vodo so postavili hišo. Torej hiša ni hiša, ampak ladja. Da, ladja je naš novi dom. Ladja, ki pluje, ladja, ki ima poveljnika, posadko in seveda potnike.

Potniki smo začeli z vkrcavanjem aprila lani in se še vedno vkrcavamo, saj prostora na ladji nikoli ne zmanjka. Tu namreč drug drugemu pripravljamo prostor. Se pravi, da gre za prav posebno ladjo z zelo posebnimi potniki, za izurjeno posadko in za izkušenega krmarja.

Ladja je velika, saj ima več nadstropij. Tu so nastanjeni potniki s posebnimi in z navadnimi potrebami. Vsekakor s potrebami.

V podpalubju ladje se nahajajo pogonski stroji, skladišča z zalogami hrane, fitness (žal brez bazena), knjižnica s knjigami na policah in knjigami kar tako, pralnica z »maksi« stroji in mini osebjem ...

Na glavni palubi je sprejemnica z nasmejanimi in nenehno se menjajočimi osebki, ki navdušeno pozdravljajo obiskovalce ladje. Sledi restavracija s pogledom na odprto morje, ki je v resnici Plečnikov vrt. Tu se potniki z navadnimi potrebami zberejo najmanj trikrat na dan.

A pojdimo dalje: na prvi palubi so nastanjeni potniki z zelo posebnimi potrebami, na drugi z običajnimi potrebami, medtem ko je na tretji palubi, poleg peščice navadnih potnikov, glavna posadka, ki »non stop« skrbi za dobro počutje potnikov.

Zdi se, da se ladja iz dneva v noč in iz noči v dan mirno in prijetno ziblje, tako da se potnikom že po malo dremlje. A kaj, ko naenkrat privršijo vetrovi in se dvigajo valovi, ki zanihajo ladjo in prestrašijo potnike. A le potnike! Nikakor pa ne posadke, kaj šele poveljnika! Ko se nam, potnikom, zdi že vse izgubljeno, ko brezglavo begamo po palubah, se vedno znova od nekod pojavi kapitan, ki z lahkotnim, skoraj plesnim korakom, z nasmehom in s kitaro v roki, tiho dahne: „Kaj je, strahopetni? Ali še nimate vere?“ Takrat nastane globoka tišina ...

Kaj oziroma kdo nas torej drži skupaj na tej ladji? Skupaj nas drži On, ki je Krmar od začetka, ki nenehno bedi nad potniki, posadko in poveljnikom, ki vse vodi in spremlja, ki nas ne zapusti, če se, oziroma ko se potniki navidezno potopimo ... Njemu je odmerjen prostor v osrčju naše ladje. V Njegovem svetišču potniki odlagamo življenjska bremena in v tihi ali glasni molitvi izročamo svoje nadloge, pa tudi zahvalo za posadko in poveljnika.

Zato je naša ladja ladja upanja, saj je njen cilj Večnost ...

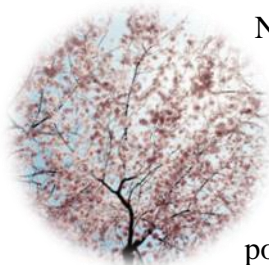
Trnovo, 6. 4. 2010

Nevenka Rijavec

Ge. Nevenki Rijavec se zahvaljujem za objavo tega čudovitega prispevka in želim, da bi še naprej bogatila sebe in druge na tej ladji življenja.

Leonida

Nekega pomladnega dne je vse cvetelo in dehtelo, kot bi bila cvetna nedelja. V sadovnjaku je dehtelo na vsakem drevesu nešteto cvetov, na vsakem cvetu pa so brenčale čebele, kot bi imele svoj čebelji pevski zbor. To zborovsko petje se je prepletalo z zvokom koles na vozovih, ki so se čez zimo preveč posušila, saj ni bilo potrebe po uporabi. Kmetje so hiteli na njive, da orjejo in sejejo poljske pridelke. Vse skupaj je spominjalo na mravljišče in pridne mravlje v izgradnji svojega doma ... Sonce je toplo gredo ... Jovan je vpregel razigranega Rička, ki je bil zelo spočit od dolge zime in zaoral prvo brazdo za spomladansko setev. Ker je bil zatopljen v svoje delo, ni opazil, da sta prijezdila k njemu dva jezdeca v uniformah. Ustavil je Rička. »Dober dan,« sta pozdravila gosta. »Bog dej,« je odzdravil Jovan. Jezdeca sta razjahala konja. Jovan je začudeno gledal gosta. Imela sta še enega rezervnega konja s seboj. »Ali imate kaj vode pri hiši? Žejna sva.« sta vprašala. »Seveda imam,« je odgovoril. Postregel jima je s svežo studenčnico. Eden je prižgal cigareto in se naslonil na ograjo. »Ali si ti Jovan, ki ga kličejo Jovančič?« Meril je domačina s pogledom, kot bi ocenjeval njegove moči. »Ja, jaz sem.« Natočil je vodo iz vrča in jo ponudil. Oba sta pila. »Dober studenec imaš,« je rekel eden. »Ja,« je pritrdil Jovan. Še vedno sta si ga ogledovala. Jovan je predvideval, da sta se gosta ustavila, ker sta bila žejna. »Ali si ti tisti, ki znaš poravnati polomljene kosti?« »Nič jaz ne znam,« je odgovoril Jovan. »Kako?« sta se začudila. »Nama so rekli, da si ti ta.« »Kateri?« je vprašal Jovan. »Pa Jovan. Ta sem.« »Potem ti zdraviš,« je vztrajal eden izmed gostov in se hotel prepričati, če je pri pravem človeku. »Jaz nobenega ne zdravim, zdravniki zdravijo,« je pojasnjeval Jovan. »Veš kaj, stari,« se je razjezil gospod v uniformi, »midva imava nalogo, da te pripeljeva v mesto nepoškodovanega. Svetujem ti, da se ne upiraš.« Pripravil je lisice ter jih nadel Jovanu na roke. Ta se ni branil. Gospoda sta se začudila. »To je gotovo kašna pomota,« je pripomnil Jovan. »Nič nisem takega storil, da bi me vklenili in nobenemu nisem nič dolžan. Pa vi pravite, da imate nalogo. Tisti, ki vam jo je dal, mi bo gotovo razložil za kaj gre.« »Ali znaš jahati?« je vprašal Jovana eden izmed gospodov. Jovan je odgovoril z vprašanjem: »Ali ti znaš jahati z vklenjenimi rokami na hrbtu?« Gospoda sta se pogledala in se za hip med seboj tiho posvetovala. »V redu, snamem

ti lisice,« je rekel, »ampak, če poskušaš pobegniti ... sva dva in ...« »Glej, sinko,« ga je prekinil Jovan, »če bi se želel upreti, bi vama obema že tako hitro polomil vse ude, da ne bi imela časa trepniti z očesom, ne pa da bi še uporabljala te lisice.« Gospoda, ki sta bila najmanj petnajst let mlajša od obtoženca, tej pripombi nista ugovarjala, ker sta se zavedala resničnosti izrečenih besed. Mogoče sta rahlo zardela. Snela sta mu lisice in skupaj so odjahali. Med potjo so se pogovarjali, kot bi bili dolgoletni dobri znanci. Ko so prispeli v mesto pred veliko stavbo, so razjahali. »Sedaj ti moram dati lisice na roke,« je rekel eden z mehkim in spoštljivim glasom, »ker izvršujeva svojo dolžnost,« je še pojasnil. »Pa daj,« je pomolil roke Jovan. Vstopili so v sobo, podobno veliki učilnici. Tu je bilo posedenih za mizo kar nekaj ljudi. »Snemite človeku lisice,« je rekel najstarejši izmed prisotnih. Vsi so bili videti učen. »Pozdravljen, Jovan, med nami,« je rekel tisti, ki so ga klicali profesor. »Usedi se. Postrezite gospodu s kavo,« je naročil enem izmed svojih. »Imamo informacijo,« je nadaljeval, »da poravnavaš polomljene kosti in zdraviš ljudi.« »In zaradi tega ste me pripeljali vklenjenega v lisice,« je izrazil svojo nejevoljo Jovan. »Jaz pa sem mislil, da sem obtožen zločina.« »To je prepovedano, ker nisi za to v šoli usposobljen,« je dodal profesor. Jovan je nekaj časa molčal. Potem je spregovoril: »Lagati nočem ali pa zanikati. Za svoja dejanja se ne bom opravičeval. Vedno svetujem človeku, naj poišče zdravniško pomoč, pa čeprav me kak nesrečnik prosi za pomoč. Res je, da nisem učen in v šole tudi nisem hodil. Vas pa kličejo profesor. Torej, profesor, če pride k vam človek v stiski in vas prosi za pomoč, ali ga zavrnete?« »Seveda ga ne zavrnem,« je odgovoril profesor. »Jovan, zelo modre odgovore imaš. Sedaj boš tukaj pred nami sestavil človeški skelet.« »Bom,« je privoli Jovan, »pod pogojem, da mi daste črno ruto na oči, da bom to opravil samo z rokami.« Prisotni so se nasmejali. »Prinesi kašno primerno ruto,« je ukazal profesor. Jovanu so zavezali ruto čez oči in postavili pred njega posamezne kosti skeleta in ????? V rekordnem času je bil pravilno sestavljen. Gospoda je bila zadovoljna in brez pripomb. »Pojdi domov, Jovan Če te kdo prosi za pomoč, mu pomagaj.« Potem so mu segli v roko, dali konja, da je lahko odjahal domov, in sopotnika, da pripelje konja nazaj. Jovan je doma nadaljeval življenje v svojem slogu.

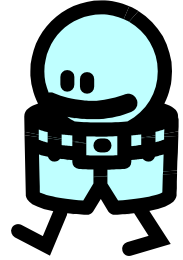

Zagorka

Hlače dopetače,
a trebušček ves napet,
da ne more z njim na led.

Če za trebuh kdo ga stiska,
glasno cvili, tenko piska,
skozi usta, skozi nos,
zgoraj v suknji, spodaj bos.

Še bi škornje rad imel,
da na noge bi jih del,
ako bi mu trebuh dal,
pripogniti se do tal.

Poldka Babnik

(Opomba: Avtor pesmi, ki jo zna ga. Poldka že skoraj celo življenje na pamet, je naš znani pesnik in pisatelj Fran Levstik).

Pregovori o zdravju

Nobeno bogastvo ni čez zdravje telesa.
Za zdravega človeka je vsak dan praznik.
Bolezni je tisoč, a zdravje eno samo.
Zdravje je krhka dobrina – prihaja z dnevi, odhaja z urami.
Veselje in zmernost sta najboljša zdravnika.
Če hočeš dolgo zdrav ostati, hodi zgodaj spat!

Zbrala Metoda Čeh

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

*MARIJA DOLINAR
Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.*

ČEŠNJA, BOLJ KOT SNEŽEC BELA, POLEG HIŠE ZA _____.

Izračunajte!

$12 + 7 =$

$64 + 8 =$

$45 - 6 =$

$15 - 9 =$

$34 + 12 =$

$53 + 34 =$

$47 + 29 =$

$37 + 4 =$

$8 \times 5 =$

$7 \times 3 =$

$6 \times 4 =$

$18 : 2 =$

$72 : 8 =$

$35 : 5 =$

$24 - 12 =$

$88 - 53 =$

Ali so bili računi pretežki ali preenostavni? Sami si izmislite take, ki vam najbolj ustrezajo!

SMEJALNICA

Slačenje kokoši

Metka je bila na počitnicah pri teti na deželi. Teta je zaklala kokoš za naslednji dan za dobro kosilo. Zvečer je kokoš seveda oskubila. Metka teto nekaj časa opazuje, nato pa jo vpraša: „Teta, ali vsak večer takole slačiš kokoši?“

Hud pes

Prijatelj je nekdanjega sošolca Milana povabil na kosilo. Ko med kosilom modrjeta in možujeta, med drugim Milan vpraša gostitelja: „Ali je tvoj pes hud?“

Prijatelj: „Ne, sploh ne!“

Milan: „Zakaj pa potem renči name?“

Prijatelj: „Ja, ni mu všeč, da ješ iz njegove skledel!!!“

Danica

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.